

[Brorsen.]

dag, saaledes at et Lovforslag maaske skal gennemgaa 8 Behandlinger. Ganske anderledes jævnt og simpelt og ligetil er det Forslag, vi stiller, hvorefter samtlige Lovforslag kun skal have tre Behandlinger. Naar vi har stillet Forslag om den paagældende Bestemmelse, er det udtrykkeligt med den Motivering, at Rigsdagssamlingerne efter vor Mening kan forkortes, naar Arbejdet bliver lagt rigtigt til Rette, med den Maaned, her er Tale om.

I Forbindelse hermed vil jeg nævne, hvad der staar i § 36 — det er for Resten i Overensstemmelse med, hvad der indeholdes i Regeringens Forslag —, at intet Lovforslag normalt kan fremsættes senere end den 15. Februar. Her maa der ogsaa ligge et Bidrag til at gøre Samlingerne noget kortere i Fremtiden. Jeg tror, det er særdeles heldigt at faa en Bestemmelse som denne, fordi vi i de senere Aar, ikke mindst sidste Aar, har været Vidne til et ualmindeligt Jageri i Slutningen af Samlingen. Det er særdeles uheldigt, hvis der efter den 15. Februar kommer alt for mange store Lovforslag frem til Behandling paa Rigsdagen; saa er det umuligt for den at blive færdig i ordentlig Tid, og det kan tit udvikle sig til det, vi kalder Lovjaskeri. Derfor tror jeg, at det er særdeles heldigt, at der sættes en bestemt Dato, hvorefter normalt Lovforslag ikke maa fremsættes paa Rigsdagen.

I § 41 har vi foreslaaet, at Forslag til Finanslov skal fremsættes senest den 15. December. Regeringsforslaget fastsætter Datoen den 15. Januar, men jeg tror, at den 15. December er en meget heldig Dato. Det er bedre, end hvad vi har nu, fordi der derved vil gives de enkelte Ministre Tid til nærmere at overveje og behandle alt det, der skal tages med paa Finanslovsforslaget. Ogsaa dette taler til Fordel for vort Forslag, at umiddelbart efter den 15. December kommer en Ferie, hvor der kan være god Lejlighed til nærmere at studere Finanslovsforslaget, naar dette er fremsat senest den 15. December.

Efter vort Forslag bliver Finansudvalget bestaaende efter Samlingens Slutning indtil Aabningen af næste Samling; men jeg gør udtrykkeligt opmærksom paa, at vi ikke ønsker, at Finansudvalget skal optræde paa den Maade, at det skal træffe mange Beslutninger sammen med Ministrene. Det, der sker i saa Henseende, maa fuldt og helt være paa den enkelte Ministers Ansvar. Men der kan gives Tilfælde, hvor det kan være praktisk, at en Minister kan henvende sig til Finansudvalget i Tiden mellem Sam-

lingens Slutning og Aabningen af den næste Samling.

Jeg kommer saa til § 45, hvor vi foreslaar følgende Bestemmelse indsat: „Et Mindretal, bestaaende af mindst $\frac{2}{5}$ af Rigsdagens Medlemmer, kan i Tilfælde, hvor der ikke er Tale om bestaaende Loves uændrede Forlængelse, kræve, at et af Rigsdagen vedtaget Lovforslag først indstilles til kongelig Stadfæstelse efter at være vedtaget paa ny i den følgende ordinære Rigsdagssamling, medmindre Regeringen ved en Folkeafstemning har faaet Forslaget godkendt i Henhold til de i § 58 givne Regler.“ Herfra undtages Forslag til Finanslov, Til lægsbevillingslove, midlertidige Bevillingslove, Statslaanslove m. v.

Vi er her ved et Punkt, hvor vi mener at et Mindretal paa Rigsdagen skal have en Beføjelse, og Beføjelsen her gaar altsaa ud paa, at to Femtedele af Rigsdagens Medlemmer kan forlange en Sag udsat til næste Rigsdagssamling. Vi har været Vidne til, at der — og saaledes vil det naturligvis ogsaa gaa i Fremtiden — i Slutningen af en Rigsdagsperiode kan blive fremsat meget vidtrækkende og betydningsfulde Forslag, som Vælgerbefolkningen aldeles ikke er bekendt med. I saadanne Tilfælde kan der være god Grund til, at man baade herinde faar Tid til at tænke sig lidt om og ogsaa faar Tid til at oplyse Vælgerne om, hvad egentlig disse Lovforslag indeholder og kan komme til at betyde.

Det, der her er Tale om, er en Ret for Mindretallet til, naar det ikke drejer sig om bestaaende Loves uændrede Fortsættelse, at kræve et Lovforslag udsat til næste Rigsdagssamling. Det Argument er blevet fremført, at der kan være Tilfælde, hvor Regeringen mener, at det er aldeles nødvendigt hurtigt at faa gennemført Loven; der findes derfor den Ventil i Paragraffen, at Regeringen kan gaa til Folkeafstemning, og denne Folkeafstemning bliver da afgørende for Lovens Skæbne. Hvis Regeringen faar Medhold ved Folkeafstemningen, kan den faa Lovforslaget gennemført i den paagældende Rigsdagssamling.

Jeg tror, at det er særdeles nyttigt at have en Bestemmelse som denne, saaledes at der i visse Tilfælde — den vil sikkert ikke tit blive benyttet — bliver Mulighed for et stort Mindretal paa Rigsdagen til at forlange en Sag udsat til næste Samling. Jeg kunde godt nævne enkelte Eksempler paa Love, vi har haft til Behandling her i de senere Aar, og som Vælgerne slet ikke har anet der vilde blive stillet Forslag om i Rigsdagsperioden. I saadanne Tilfælde mener jeg,